

Egymás mellett

Szerző:

Orak Milsen

Lektorálta:

Ujvári Csilla

**© Orak Milsen/dr.Horváth Zsolt 2023.
Facebook: Orak Milsen hivatalos oldala**

Nyomda: Extra Média Nyomda Kft. 2023.

ISBN: 978-615-01-7961-2

Egymás mellett

Írta: Orak Milsen

Kiadó: dr. Horváth Zsolt

2023.

*A megdöbbenés tavában könyvem szavaiból épített
tutajon sodródva megtalálhatja a megoldás vizesé-
sét, ahogy a holdanoidok a Tarnus bolygót!*

I. Fejezet

1. rész

A becsapódás

A fekete semmi megye előtté és követi. A felszíne jéghideg. A szél sem fúj, mégis süvít a táj. Előre halad vagy körülötte forog minden, senki nem tudja, mert nincs itt senki. A felszínen jéghideg minden, de van amikor a forróság az úr. Morajló hang, forgási fény, utazó kötömeg. Messziről jön és messzire tart. Célja ismeretlen, mi elébe vág az a nem tervezett érkezési pont. Ha lenne hátrafelé irány, egy sziklasivatagot látnánk. A sivatag születését senki nem ismeri. A homokszelek összeütköznek, elpattannak egymástól. Van amelyik ott marad, van amelyik kiugrik a többi közül és hosszú útra indul. A társai körbe-körbe táncolnak, ő pedig integet, s távolba repül.

Az univerzumban járunk egy nagyon távoli ponton, ahol rengeteg aszteroida kering. Az egyikük kirepült a többi közül, pályája megváltozik és egyenesen a Föld felé tart, ami akkor még csak egy hatalmas tüzes golyó. Az aszteroida élet nyomát hordozza a repedéseiben, a kis zugaiban, védve a kozmikus sugárzástól, a felszínen uralkodó zord körülményektől. Hogy került rá senki nem tudja, de rajta van. Évszázadokat, évezredekig száguldozott, ha az elejében ült volna valaki megpillanthatta volna azt a kis pöttyöt, ami a Föld. Ott akkor pokoli állapotok uralkodtak, mindenhol lávatenger és gejzír erősködött. Az égből maró eső esett, a napfényt az állandó gőzök elfedték mindentől.

– Jó napot kívánok minden hallgatónak a kis bevezető után, engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Troamer Milsen vagyok, a Kangvinee-i Tudományegyetem tanársegédje. Önök „Az ősi idegenek” című előadás-sorozatom első előadását hallgatják 2038. április 19-én. Remélem sok érdekes dolgot tudnak meg tőlem.

Kissé zavarodottan, remegő kezekkel, szemüvegét hol le-, hol felvéve állt a nagy előadóterem pódiumán a „Vas” becenevet viselő tanár. Kissé önbizalomhiánnyal, de hatalmas tudással a háta mögött folytatta az előadását, – az alig egy éve felvett segéderő – ebben az érdekes témában. Magyarázata közben magabiztos, egyensúlyából kibillenthetetlen mérlegként működött. A mindennapi életben ennél jóval esetlenebb férfiről beszélhetünk. A látszat néha csal.

– Ekkor a Föld jóval nagyobb tömegű és területű volt, mint most. A több ezer évig tartó pokolhoz hasonlító körülmények semmit sem nyugodtak. Minden hegy és látatenger azt figyelte, hogy mi közelít felé. Egyre nagyobb volt, egyre hosszabb csóvát húzott maga után. Alig egymillió év telt el, mire olyan közel ért az utazó a Földhöz, hogy szabad szemmel is lehetett volna látni, ha lett volna élet. De vajon volt-e élet ekkor már a Földön? Ez egy jó kérdés. Magam is gyakran morfondírozom ezen. A teremben nevetés tört ki, Troamer tulajdonképpen magával beszélgetett, viaskodott, az egyes mondatok elhangzása után helyet is cserélt a képzeletbeli beszélgető partnerével. Mire észbe kapott hatalmas üdvözlőfogadás fogadta a kis jelenetét.

– Elnézést kérek, annyit gyakorlok az esti színjátszó körbe, hogy néha belefeledkezem a szerepembe.

Vágta ki magát, jobb nem jutott hirtelen eszébe. Sajnos olyan szórakozott, hogy néha mások előtt is képes magával

vitatkozni, vagy éppen megbeszélni dolgokat. Egyesek magukban dúdolnak, ő magával beszélgetett.

– Folytathatnám?

Kiáltotta el magát, tekintélyét visszaszerezve a pillangókkal tarkított mezőn, lyukas lepkefogó hálójával ügyetlenkedve. Kellett ez a határozottság, az első éves egyetemisták igényelték a törődést. Ha szorosan tartotta a gyeplőt, tudták mi-kor, meddig mehetnek el.

Az aszteroida végül a Földbe csapódott, az ekkor felszabaduló erő olyan nagy volt, hogy a bolygónk egy része kiszakadt. Ki tudja mi lett a kiszakadt részével a Földnek?

– Ebből lett a Holdunk.

Válaszolta egy meglepően fiatalnak tűnő, bájos hallgató kissé elpirulva a kelekótya, de vonzó újdonsült előadónak.

– Úgy van. Köszönöm kedves...

– Ashiriel a nevem. Önnek Ashi!

– Köszönöm Ashiriel.

Válaszolta zavarodottan. Ekkor már mindenki őket nézte, annyira bámulták egymást a teremben, de főleg a lány.

– A Hold ekkor szépen lassan eltávolodott a mostani távolságára újabb évmilliók alatt, majd az ekkor még amorf formája a Föld gravitációtól gömb alakúra formálódott. A mozgása a mai napig őrzi a becsapódást, ezt jelzi napjainkban is tartó billegése.

Szépen lassan elmondta leadta, amit szeretett volna, majd a végén leírta a táblára mi a következő előadásra az átnézendő szakirodalom.

– Köszönöm a figyelmet, egy hét múlva találkozunk.

Ashiriel azonban nem ment ki a teremből, megvárta, míg csak ketten maradnak és akkor odalépett Troamerhez.

– Tanár úr én olvastam egy könyvét, melyben arról ír, hogy a Holdról származó idegenek élnek közöttünk, arról is be-

szél a következő héten? Nagy rajongója vagyok, már a gimiben is a cikkeit, tudományos értekezéseit figyeltem minden szaklapban.

– Ashiriel ugye?

– Igen.

– Nos valóban írtam ilyet, de kérem nagyon izgatott és mindenre kapható lelkes tanonc voltam, írtam mindenfélét, amit úgy gondolom sohasem tudnék bebizonyítani. Köszönöm, a lelkesedése jól esik, de kérem maradjunk az előadás anyagánál. A címe ne tévessze meg, nem idegen fajokról beszélek, az aszteroidát hívom így kollokviumi témánkban.

Érezte, hogy a lány teljesen rá van kattantva. Ez jól is esett neki, de inkább ment el randira egy vegyülettel, mint Ashiriellel. Nem azért, mert ne tetszett volna neki, sőt, de egyszerűen félt a nőktől, félt az érzésektől. Nem tudta mit kell tenni, sohasem volt barátnője. Az élet úgy hozta, hogy nem volt ideje a kapcsolatokra. A tanársegédi kezdő éveiben már ráért, és vágya is volt, de tapasztalata nem. A kudarcokat pedig nem viselte jól. Érzékeny, kissé magába zárkózó típus. Épp, mint egy tudós. A zsenit egyébként is csak egy hajszál választja el az örülttől. Ez a kifejezés juthat eszébe mindenkinek Troamerről. A tanári állást kényszerből, barátja agitálására fogadta el, nem ez volt élete vágya.

– Tanár úr, engem nagyon érdekel ez a téma. Ha lenne bármilyen kutatás, ahol segíthetnék nagyon szívesen csatlakoznék önhez, szeretnék tanulni, szeretnék segíteni valami fontos dologban.

Egyenesen, de kissé szégyellősen állt előtte a szeplős, szemüveges egyetemista. Vicces volt, ahogy a 25 éves tanársegéd és a 20 éves egyetemista olyan bambán álltak egymással szemben, de volt benne valami megmagyarázhatatlan egyértelmű dolog is.

Biztosan nem ezen, de hatalmasat nevettek a csoporttársak, akik végig leselkedtek, ugyanis a nagy ajtókat kicsit résnyire nyitva hagyták.

– Mit kerestek még itt, mindenki menjen haza. Ez volt az utolsó órátok nem? Ezek a mai fiatalok... Jaj nem magára értettem.

– Tanár úr nem tegeződhetnénk?

– Nagyon kedves, maradjunk a magázódásnál, a többiek mit gondolnának. Most ha nem haragszik mennem kellene.

– Rendben, akkor a jövő héten találkozunk.

– Ashi te mit keresel itt, rég a könyvtári szemináriumon kellene ülnöd, nem itt flörtölni ezzel a tanárkával.

Ashiriel bátyja, utasította rendre, majd mikor elment a húga, odalépett Troamerhez.

– Szállj le a húgomról, mert megbánod.

– Ugyan kérem, az előadásommal kapcsolatos kérdését beszéltük meg. Hagyja el az előadótermet, magának itt semmi keresnivalója.

Ezt még hallotta a húga is, de mikor kiment mindenki, megszorította a báty karját, és azt mondta neki.

– Ha még egyszer fenyegetőzől megtudod mekkorát üt egy tanárka...Na húzz innen a fenébe.

A nagyfiú hirtelen nem tudott mit tenni, erre nem készült, erőssége abban merült ki, hogy jól bevágta maga mögött az ajtót.

Troamer Milsen első napja nem volt izgalmaktól mentes, alig várta, hogy hazaérjen, leüljön a kissé kiült kanapéjára, odahívja kedvenc macskáját és hátradőlve, lecsukva szemét pihenjen egy kicsit. Kellett a pihenés előtt elindult a pincében lévő laborjába, a Pipacs-domb melletti kis zugba.

2. rész

Kangvinee

Messze északon, épp, ahol még jó idő honolt, ott terült el Kangvinee. A költői háttérét a sokaságtól zengő dombságok adták, azok szó szerint egymást érték. A dombok között éppen akkora sík terület húzódott, ahol elfértek a házak. Az itt lakókat azonban az sem zavarta, ha a magasba kellett építkezniük, sőt ennek a reneszánszát élte az építészet a régióban. A látképből nem hiányozhatott a várost középen átszelő folyó. A folyam észak-dél irányú, délre haladva mondott búcsút az ott lakóknak. A kisváros zsáktelepülés, mégis sokan átjártak rajta. A folyó mellett északi irányba kiépített burkolatlan út húzódott jó 100 kilométeren át a semmibe. Ettől az úttól jobbra és balra is végeláthatatlan fenyőerdő illatozott. Kedvenc vadászterülete volt ez sok embernek. Nagyon messziről is érkeztek ide fegyveresek, szerencsére csak vadászni. A sok durranástól eltekintve béke honolt. Más városoktól való távolsága miatt kisvárosias jellege ellenére saját egyeteme adta át a tudást az ifjúsága számára. Rendkívül jól felszerelt tudományos vizsgálatra alkalmas laborral büszkélkedhettek. Ez nagyon vonzó volt az egyetemre készülőknek, sokan e miatt maradtak helyben.

A tájat mindenütt fű és vadvirágok borították, melyet hol a napsütés, hol az eső öltöztetett. A házak kisvárosias jelleggel nőttek ki a földből, szinte mindenki gyors-házat épített. Könnyűszerkezetes kabátot öltöttek a szobák testére. Az utcák tömörszerűen helyezkedtek el egymás mellett, megtörve a természet szabálytalanságát. Az itt élők sokat voltak az szabadban, rengeteg park és játszótér tarkította – a gyerme-

kek szerencséjére – településüket. Közösségi szórakozás is boldogította őket, egy évben egyszer, a városon áthaladó folyóban lélekvesztőre emlékeztető tákolmányokkal versenyeztek ki ér előbb célba. A folyó itt enyhe kanyarok miatt gyorsított hullámain, a fenékgödör alján lévő kis köveket felkavarta, zavarossá vált, majd visszalassulva lerakta. A gyorsulás adta a rajt helyét, a homokpad a célvonalat. Ezzel emlékeztek a hajókon érkező városalapítókra. Az eseményt egyszerűen Fantázia futamnak hívták. Az első éves egyetemisták gólyatáborának egyik állomása. Az avatás előtt állóknak kötelező volt csapatot kiállítani. Eszük ágában nem lett volna kihagyni. Jó poénnak, bulinak fogták fel az egészet. Évről-évre egyre komolyabb előkészületek zajlottak a versenyre. Eleinte egy helyi programnak indult, de gyorsan növelte magát.

Sok más kikapcsolódási lehetőség is volt itt, egyik kedvence volt a fiatal fiúknak az országosan híres paintball és céllövő pálya. A helyi csapat volt az országos bajnok. Ugyanilyen látogatott volt az egyetem sportkomplexuma. A lövöldözős játéknak egy domb belseje adott teret, ott nem zavart senkit. Természetes mélyedéssel ajándékozta meg a Pipacs-domb belseje a játékot kedvelőket. Fontosnak tartotta mindenki az Egyetem épületét is, mely a városi élet második, ha nem az első legaktívabb színterét jelentette. Az épületkomplexum a keleti dombra épült, tőle jobbra a nagy fenyőerdő, balra a végtelenbe rohanó folyó látszott. Ezzel szemben piroslott a város másik felén a Pipacs-domb. Az egyetem épülete elé kiülve a padról ráláttak a településre, annak ébredését és esti készülődését is végignézhették. Meg is tették ezt többen, a pazar kilátás egy igazolatlan órát is megért. Léleksimogató, szívet csiklandozó hullámok törtek rá az emberre a látvány-tenger közepette. Az egyetem előtti parkocska bármilyen

zárthelyi dolgozat és kollokviumon szerzett kimagaslóan gyenge érdemjegy feledésének temetője volt.

Ki gondolta volna, hogy éppen itt, ezen a településen, a jókedv talajában bukfencet vet az ekevas, melynek barázdáján sokan megbotlanak majd.

3. rész

Seamard

A mosolygó várostól nagyon távol, Seamard városában is sokan éltek, de korántsem volt ilyen napsütötte, virágos dombokkal díszített táj e vidéken. A házak szürke hangúak voltak, mély zümmögő illatok járták át az utcákat. Az egyik legmagasabb épületben volt az energiavámpírnak nevezett maffia vezetőjének bázisa. Lexx Maganti volt az az ember, aki a Földön felhasznált energia jelentős részével rendelkezett valamilyen formában. Ehhez párosult az így megszerzett rendkívüli vagyona, illetve híres volt magánhadserégéről. Törvényen kívülinek tartotta mindenki, párhuzamos világot alakított ki az állam körül. Lexx annyira szerette a pénzt, hogy az építészekkel megterveztetette, azt, hogy a 108. emeleti irodájából a kis terasza fémpénzekből legyen megépítve úgy, hogy az helikopter leszállásra is alkalmas szilárdsággal rendelkezzen.

– Milyen megbeszélésem is lesz ma?

– Ma érkeznek a műholdképekkel azok, akiket megbízott új energiaforrás felkutatásával. A fia és barátai.

– Ja igen emlékszem, nem hagy békén ez a gyerek. Gondoltam kissé lefoglalom őket, úgysem találnak semmit.

Mindent elárult az, hogy a saját fiának is be kellett jelentkeznie, ha beszélni szeretett volna apjával.

– Áttessem a megbeszélést?

– Nem, minél előbb túl akarok esni ezen. Jöjjenek csak.

Lexx fia Lime Maganti egy talpraesett, korán felnövő típusú gyerek volt, aki apját is túl akarta szárnyalni tettvagyával. Nem volt ő rossz, csak az otthon látottakat vélte természe-

tesnek és jónak. Na jó, nagyon rossz és gonosz volt a maga 17 évével. Ezért történhetett az meg, hogy már 12 évesen úgy megkínzott egy kutyát, aki nem akart engedelmeskedni neki, hogy a családi ügyvédek is alig tudták eltussolni az ügyet. Gázfegyverrel mászkált 14 évesen, szó nélkül arcon csiklandozta a diszkóban az ellenségnek vélt fiúkat. Magántanulói élete során sem kellett sok mindentől tartania, a tanárok féltek megbuktatni. Esze volt, de szorgalma és magatartása a legnagyobb ellenségeként lépett fel. Fejébe vette, hogy nagyobb energiamágnás lesz, mint apja, a nevétől jobban fognak tartani, mint családjában eddig bárkitől. Örökölte ezt az állandó versengést, azt, hogy mindenáron ő legyen a legnagyobb.

– Csá, apámhoz jöttem megbeszélésre, ők a spanjaim. Ja és hozzá két kávét meg egy kapurcsínót.

Érkezett meg két „üzlettársával” Lime, de nem volt szerencséje, mert apja éppen hallotta érkezésüket. Üvöltve jött ki az irodájából.

– Mit képzelsz, ki vagy te? Így beszélsz a titkárnőmmel, aki kiskorodban pelenkázott, szó szerint kinyalta a segged, anyád helyett anyád volt? Ha nem lennél a fiam repülnél az ablakon. Hogy merészeled... Kérjél bocsánatot Edetiftől, az illemtanárodat azonnal kirúgatom, a nyelvtan tanároddal pedig sürgősen elbeszélgetek. Őt csak azért nem rúgatom ki, mert ő az anyád. Kapucsinó, az a neve, jegyezd már meg, ezerszer megkértelek.

A fiú kicsire összement, de nem fogta fel mit tett. A vagánynak hitt dumával csak barátai előtt akart nagyfiúnak látszani. 17 éves volt, nem foglalkozott mással, csak azzal, hogy felvágjon. De most, apja szemrehányása után furcsa érzés fogta el.

– Szégyellem magam vagy mi a szösz.

Mondogatta magában, de látszott, abszolút nincs képpen. Tán valami bódító szer hatása is érződött rajta. Hiányozhatt neki az édesanyja, akit Lexx egy véletlen során ismert meg. Maradjunk annyiban, hogy a kapcsolatuk nem tartott tovább pár percnél. Szülei életüket semmilyen módon nem kötötték össze. Lime 10 éves korától apjával élt. Megszédítette a pénz és a hatalom, amit már akkor is látott. Apja nem úgy figyelt rá, ahogy kellett volna, ezért történhetett az meg most már sokadik alkalommal, hogy fellengzősen beszélt. Lime nem volt büszke magára, nem is érti, miért viselkedett így, komoly tervekkel jött apja birodalmába.

– Elnézést kérek Edetif néni, elragadtattam magam.

Kacsintgatott hátra, jelezte, hogy miattuk csinálta, de mindent úgy tette, hogy a srácok ne lássák.

Továbbra sem értette a problémát, menthetetlen volt. Érezte ezt apja is, mert ő is elnézést kért az ekkor már sírásra álló hű kolléganőjétől, aki talán több is volt, mint titkárnő.

– Gyertek be, ha már itt vagytok, de ezen nem tudom túltenni magam, nagyon nagy dolgot kell nekem meséljete, mert ez nagyon felbőszített.

– Elnézést apám, túlléptem egy határt, szeretnék olyan híres lenni, mint te. Na de nem húzom az időt. „Elmeséllem” neked mit találtunk ki.

– „Elmesélem”, azt úgy mondjuk. Egy darab „l” betűvel. Édes jó istenem adj türelmet! Te tényleg mi a jó bűdös francot csinálsz nyelvtan órán? Nemsokára érettségizel és beszélni sem tudsz.

Nyomott egy sallert a fiúnak, majd ráförmedt.

– Igyekeztek, fontos vendéget várok, nem akarom, hogy itt lásson titeket.

A fiúk előadták, hogy sok cikket olvastak arról, hogy régen a földre csapódott aszteroidák olyan ásványi anyagokat hor-

doztak magukkal, ami egyébként a Földön nem található meg sehol. Ha ezeket az ősi köveket megtalálnák, akkor biztosan tovább nőne vagyonuk és hatalmuk. Lexx szeme kike-
rekedett, és már nem is érdekelte, hogy a fia úgy beszél,
mint egy suttyó. Folytasd fiam, amilyen rosszul indítottál, ez
most olyannyira tetszik.

– Nagyon sok meteor érkezett meg a Földre az elmúlt jó
pár millió évben. Ennek töredékét, internet szerint 1%-át ta-
lálták meg. Ez egy alacsony szám, ennek az oka az, hogy ré-
gen óriási „kövek” hullottak az égből, azok még mind a föld
alatt pihennek. A hatalmas technikai fejlődés miatt a napja-
inkban lehulló darabokat már kiszűrjük, de ezek nagyon ap-
rók.

– Az évmilliókkal ezelőtt ide kerültek a föld alatt vannak,
várják megtalálóikat.

Mondta el ezt már Lime barátja, ő művelt volt és választé-
kosan beszélt. Jobbnak gondolták, ha ő mondja tovább ter-
veiket.

– Ez mind nagyon szép és jó, de sosem találjuk meg ezeket
a köveket.

– De igen erre is van ötletünk fater.

– A meteorok olyan jelentős vassal és földöntúli anyagok-
kal rendelkeznek, hogy fentről az égből speciális műhold-
képpel biztosan ki lehetne szűrni a nagyobbakat.

– Egy fél autó nagyságú 99%-os biztonsággal kimutatható
akár a föld alatt 50 méterrel is, hogy az tartalmaz-e idegen
vegyületet.

Mesélte a harmadik csávó.

– Srácok le a kalappal, megvan a cél, a megtalálásra is van
ötlet, de még mindig nincs meg az eszköz és ha megvan,
hogy hozzuk haza, ezek nagyon nehezek ám.

– Mindenre gondoltunk.

– Lime azt akarja mondani, hogy a műholdat már múltkor megvette. Csupán a szoftvert kell egy kicsit átírni ahhoz, hogy működjön. Ezt vállalom. Ezen a térképen bejelöltünk lehetséges beesési pontokat, itt kezdenénk a vizsgálatokat.

– Tényleg le a kalappal, tiétek a munka, ha úgy érzitek képesek vagytok ezt lebonyolítani. Ha megvan a konkrét és biztos kavics, akkor én magam veszem át az irányítást.

– De utána már gyerekjáték minden, épp akkor veszed át?

– Ha nem tetszik fel is út, le is út. De segíthetsz, mellettem lehetsz, hogy tanulj.

A három fiú nagy dicséretet kapott, hatalmas ötlet volt ez részükről, látott benne fantáziát és persze pénzt is. Miután elmentek is a szobába járkált fel s alá, és mosolygott, valahol belül büszke volt faragatlan fiára.

– Nem esett messze az alma a fájától, csak ez a csúnya és igénytelen beszéd ne lenne. Esküszöm kimosom a száját. Edetif kérem, vegye fel a fiúkkal a kapcsolatot néha-néha és nézzen rá a körmükre. Ha a kiadásai túlzóak, kérem szóljon, akkor közbe kell lépjek.

4. rész

Szellemekkel suttogó

Beca Quince 3 éves kislány volt, szeretett Kangvinee óvodájába járni. Sok kedves, aranyos óvó néni vette körül. Születési rendellenessége ellenére is teljes életet élt, mindenki segítette az aranyos szófogadó gyermeket. Anyukája, Oliana Rue szomorú arcú, de kedves nő, régóta megérdemelte volna az állandó mosolyt az arcára. Az utóbbi években csak a szomorúság kopogtatott az ajtaján. Korán, Beca születése után elveszítette férjét, aki tragikus hirtelenséggel távozott el az élők világából. A volt kollégái, az egyetemi tanárok is megörökönyödtek halálán.

Mason Quince paranormális tevékenységeket, és a Földön élő idegen lényeket kutatta a tanári állása mellett. Segítője és barátja Troamer Milsen volt. Senki nem tudja Mason pontosan miben és miért halt meg. A boncolás szívleállást mutatott ki, hogy mi volt a konkrét oka, senki nem tudta.

Az anya egyedül maradt kisgyermekével, akinél az orvosok egy ritka szembetegséget állapítottak meg. 1:10000000 esélye annak, hogy egy újszülöttnél ez kialakuljon. A baba csak egy nagyon speciális szemüveggel látott, de ekkor sem élesen. Ez arra volt jó, hogy a szemtengely ferdülés okozta látási irányt korrigálta a speciálisan finomított lencsével. Az éles látáshoz szükséges lett volna egy olyan anyagra, amit finomabban lehet csiszolni. A Földön jelenleg ilyet nem ismeretek, ezért Beca úgy élt, ahogy. Az orvosok azt elmondták, hogy a szeme rendbe jöhetne egy jobb lencsével. Ennek segítségével megerősödne a lélek tükre, kinőné a genetikailag öröklött nyavalyáját. Sajnos nem minden betegségre van

megoldás, pedig ez a gyógyulás éve, az egészségügyi világszervezet szerint.

4 éve laknak ebben a csodás városban, férjével közösen 3 évet élvezhettek együtt ezt a varázslatos idilli környezetet. Szegény Beca csak 2 éves volt, mikor apukája elment. A házuk közel volt a Pipacs-dombhoz, s Troamer Milsen lakásához.

– Jaj, hol vagy már Ashiriel, sietnem kellene dolgozni!

Oliana másodállásban este is dolgozott. Beca gyógykezelése és maga a szemüveg, – amelyre csak 1 éve derült fény, hogy szükséges – rendkívül drága volt, hiszen az állam csak egy részét fizette. Egyedül nem könnyű, főleg nem közalkalmazottként. Főállása egy árvaházban volt, ahol a kikerülő fiatal felnőttek beilleszkedését segíti és aztán ellenőrzi, hogy minden rendben van-e velük az életük során. Esténként jobb híján takarító a kórházban. Erre a heti kétszer 4 órára muszáj volt felfogadnia valakit, hogy vigyázzon Becára.

– Jó estét, elnézést a késésért, megjöttem.

Érkezett meg az utolsó pillanatban a bébiszitter, Ashiriel.

– Sietek, még épp odaérek, minden a szokásos, bekészítettem a vacsorát, sietek haza.

Elköszönt kislányától, majd elindult második munkahelyére. A kis cserfes megszokta, hogy közel 1 éve így telnek az esték. Oliana mindig kitalált valami jó kis játékot, hogy abban a 4 órában is érezze a törődést gyermeke. A kicsi nagy izgalommal várta az érdekes szórakoztató találós kérdéseket. Ma este elrejtette a kedvenc játékát egy helyre, amit egy kis mondókában írta körül Becának, s ezt Ashi olvasta fel neki.

„Kedvenc játékosodat ott leled, ahol a fejedet álomra teszed”

Lázasan keresni kezdte a gyerek a kedvenc kis plüss cicáját, de hiába rohant az ágyához, a cica nem volt a párna alatt. Az ágy alatt is nézte, de a szobában sehol nem találták, ek-

kor már segített a bébiszitter is. Azt hitte Ashi, hogy Beca a szeme miatt nem találja. A kislány nagyon csalódott lett, ezért elvonult a szokásos helyére, amit még édesapja csinált halála előtt. Ez egy titkos kis helyiség volt a nagy ruhásszekrény mögött. Eredetileg kamrának épült, de annak sosem használták. A bejárat elé apja egy szekrényt tolt. Az teljes egészében eltakarta a nyílást. A hátulján belülről egy ajtót vágott, ami átvezette Becát az ő kis világába. Oliana segítségével berendezték, ha akart el is feketett itt a gyerek, elég tágas volt számára. A mennyezeten egy érdekes rajz látszódt. Az anyuka pár vonalat vélt csak felfedezni, azt hitte képzelődik gyermeke a rajzról.

– Beca gyere ki, játszunk valami mást.

Próbálta előhívni a rejtekéről. Nagyon jó volt a viszonyuk, barátnők voltak a nagy korkülönbség ellenére is. Nem jött ki, csak gyermeknevetés törte meg a csendet.

– Beca kivel vagy bent? Miért nevelsz? Az előbb szomorú voltál.

Nem érkezett válasz, Ashi szinte magával beszélgetett, kérdezősködött tovább.

– Gyere ki, kérlek. Jól van, ha nem jössz ki, akkor megyek telefonálok egyet.

Odatartotta füléhez mobilját, de valószínű, akit hívott nem vette fel, mert pár másodperc után letette és elkezdett üzenetet küldeni.

„Sajnálom, hogy ma nem tudtam menni az órára, pedig nagyon szeretném újra látni, régen volt az a tegnap előtti hétfő.”

Elküldte a kedvenc közösségi portálján az üzenetet Troamernek, majd újra a gyermekre koncentrált.

– Eleget voltál bent, gyere ki, kérlek! Enned kell! A kedvencedet csinálta anyud. Ha jól látom juharszirupos pala-

csinta vár rád. Gyere, együtt, nem szeretek egyedül vacsorázni.

Beca kijött a rejtekről, folyamatosan oldalra nézett és beszélgetett. Kezében kedvenc plüss cicáját fogta.

– Beca, kivel beszélgetsz, és a cica, hogy került hozzád?

Nem reagált a kérdésre, épp azt mondta, hogy:

„Olyan jó, hogy te vagy nekem, anyuci sokat dolgozik, de így legalább téged láthatlak. Ashi is aranyos, de ő már felnőtt.”

Levette a szemüveget és folytatta:

„Látod most nem látlak.”

Feltette a szemüveget:

„Most újra látlak.”

Közben folyamatosan kacagott, mintha nem is a rejtekre bemenő gyermek jött volna ki.

Ashiriel tátott szájjal nézte végig a jelenetet. Levette a szemüvegét ő is, majd visszatette, de aztán magára szólt.

– Mit csinálok, te jó isten... Beca gyere kérlek enni, és válaszolj, mert megrémítesz.

– Bocsánat Ashi, csak játszottunk a barátnőmmel. Nála volt a plüss cica! Elfelejtettem, hogy megengedtem neki, hogy néha babusgassa. Azt mondta ott találta a párnám alatt és gondolta játszik vele egy kicsit.

– Milyen barátnőd? Nincs itt senki.

– Dehogynem! Ott áll melletted.

Ugrott egyet a gyermekvigyázó egyetemista, ijeszten be-leborzongott ebbe a szituációba, valami furcsa érzés járta át a testét.

– Na jó Beca! Gyere egyél! Nemsokára jön anyukád, nagyon leszid engem, ha nem eszed meg az ételt. Még a végén a mai estére nem kapok majd fizetést.

– Bocsánat! Nem szeretném, hogy ne kapj pénzt. Én is szomorú lennék, ha nem vehetnék cipőt. Tudom, hogy gyűjtesz rá, hátha attól szerelmetes lesz beléd az a tanár bácsi.

– „Szerelmetes”, ez aranyos szó, úgy mondjuk, hogy „szerelmes”, de nem azért szeretném megvenni, csak tetszik.

– Tudom, ezt mondom én is.

– Nem Troamer tanár úr, hanem a cipő tetszik, vagyis a tanár is... beszélgetek is erről épp veled. Együnk!

– Gyere Joritue, ide tudsz leülni.

Kihúzta a kislány a széket és pár pillanat után betolta, mint-ha a széken ülne valaki. Ő mellé ült, és megkérte Ashit, hogy velük szembe üljön le. Ekkor látta meg, hogy a plüss-cica tényleg ott van nála, pedig mit össze nem keresték. Az asztalnál a kislány folyamatosan a képzeletbeli barátnőjével beszélgetett, kívárta, mintha az válaszolt volna, majd újra ő beszélt.

– Joritue kicsoda, honnan ismered?

– Itt lakik nem messze, néha eljön játszani. Azt mondja szeret engem, mert én látom, egyébként soha senki nem veszi észre. A szülei nem engedik ide, de ő mindig megszökik hozzám. Annál a nagy kőnél találkoztunk először.

– Milyen kőnél?

– Sziasztok! Megjöttem! Minden rendben volt?

– Igen asszonyom, minden rendben volt, a cica is meglett, bár nem a párna alatt volt.

– Pedig én oda rejtettem.

Közben kijött Beca is és megölelte anyukáját, hosszas puszkodás következett.

– Hol volt a cica kislányom?

– Bent volt a kuckómban, Joritue hozta oda nekem.

– Ismét láttad őt?

Az anya kérdése után Ashi megkapta a pénzét, de mielőtt hazament volna elmesélte az este legfurcsábbik részét Oliának. Az anya nem lepődött meg, hogy lánya képzeletbeli barátnőjével játszott. Nem az első eset, hogy Beca valakivel, akit csak ő lát. Néhány napja neki is beszámolt a kislányról, mikor kint voltak a Búcsúzás kövénél, az apukájára emlékeztek. Aznap délután hazáig elkíserte őket.

Kezdett aggódni gyermeke miatt, a kitalált képzeletbeli barát kapcsán valamilyen lelki problémára, apja halálára gyanakodott. Nem akarta, hogy lánya élete végéig lelki sérült legyen apja elvesztése miatt. Egyszerűen nem tudta mit tegyen. Bízott abban, hogy a fájdalom az idő szekerén távolra húzódik, az emléke pedig úgyis örökké jelen marad.

5. rész

A ketrecharc

Troamer Milsen alig egy éve veszítette el a legjobb barátját, amit nagyon nehezen dolgozott fel. A gyász, a munkahely miatti stressz, a kutatásában való egy helyben topogás olyan feszültséget okozott belül, ami bármikor robbanhatott.

Bátyja, Orak Milsen jó pár évig tengerészgyalogosként szolgált. Bevetések után hazatérhetett családjához rövid pihenőre. Az egyik ilyen hazaérkezésekor látta, hogy kisöccsét az utcán püföli két gyerek. Elhatározta, hogy megtanítja kisöccsének, hogy védje meg magát. Megtanította bunyózni. A bokszt után az önvédelem általa ismert változatait mutatta meg neki. Segítségével a kisöcs elsajátított még másik kettő különleges támadótechnika, harcművészeti ágat. Orak minden hazatérése során, abban a pár hétben rendszeresen edzette öccsét. Az évek alatt megtanulta, tökéletesítette bátyjától kapott tudását.

Troamer ennek a tudásnak akkor még nem tulajdonított nagy jelentőséget. Mikor ezekre visszagondolt, éppen akkor kapott meghívót egy titkos szervezésű ketrecharcra. Elektronikus üzenetben korábban érdeklődött a paintball játékról, szeretne volna megtudni, hogy vehet részt a terem kipróbálásában. A válaszlevélben nem a kérdésére küldték az információkat, hanem a harc pontos dátuma és időpontja jelent meg előtte. Valószínű véletlen kapta. Hallott róla korábban, már akkor is kacérkodott a gondolattal, hogy kipróbálná magát. Kangvinee Pipacs-dombjában zajló paintball és egyéb lövéstechnikai játék színtere éjjel súlyos verekedéseknek volt szemtanúja. Ekkor a pipacsok meghajlottak, a tejút föl-

dig ért, tömegek tolongtak a jobbnál jobb helyekért. A városban mindenki tudott róla, de tiltott volt az ilyesfajta küzdelem. Hallgatólagosan eltűrte mindenki. Az esemény titkos volt, csak a meghívót kapottak juthattak be nézőként, de főleg harcosként. A harcosok kiválasztását és a játék szervezését a Pipacs Alakulat végezte. Bejegyzett civil szervezetként működtek, hivatalosan a pipacsok védelmére különböző eljárásokat dolgoztak ki, védték a dombon élő különleges fajtaikat. Egy biztos, az itt élő virágok minden színében pompáztak, mint a harcosok sebei egy-egy meccs után. Ha őszinték akarunk lenni, akkor el kell mondani, hogy e civil szervezetnek semmi közük nem volt ehhez a szép növényhez.

Az Alakulat, ha valakit szeretett volna meghívni, mert rá nézésre harcos típusnak tűnt, vagy látták valahol verekedni, esetleg hallottak bunyójáról, akkor meghívták. Troamert nem látták korábban verekedni, de ha már véletlen kapott egy meghívót, visszajelzett, hogy elfogadja a meghívást... Ezt az érzést, hogy elmegy, egy kihallgatott telefonbeszélgetés véglegesen megerősítette. Az egyetem büféjében dolgozott, és az ő szendvicsébe rendszeresen beleköpött a büfés, aki az elsős diákoktól pedig nem egyszer pénzt vett el. A tetteire akkor derült fény, mikor a harcra szóló meghívót olvasta irodájában aznap délelőtt, és hallotta, hogy a folyosón épp ez a srác beszélt telefonon. Megismerte a hangját.

– Azt a hülyét hívtátok meg ketrecharcra, Troamer Milsent?

Elmondták neki, hogy véletlen, de már nem akarják visszacsínálni, de nem is kell, mert azt jelezte ott lesz...

– Az nem lesz nagy ellenfél, a szendvicsébe állandóan beleköpök. Utálok azt a csávót, nagyon tenyérbemászó feje van. Jól van, legyen, tudom, hogy tartozom nektek. Igen ma még pár sráctól elszedem a pénzét, ahogy szoktam. A sok

hülye újjgazdag hülye gyerekek... Úgy félnek, senkinek nem köpnek be, az biztos. Megszerzem, ne aggódjatok. De ha ma nyerek és viszem a pénzt, akkor vége a tartozásomnak ugye?

Amikor belépett a bünbarlangba választása sem volt, egyből a küzdőtéren találta magát. A domb belsejében lévő üreg egy jókora lyuk volt. A különböző rejtekhelyektől hemzseggő tér közepén épp elfért egy hatalmas kör alakú ketrec, mely csak felülről volt nyitott. Ez volt a küzdőtér, az emberek a paintball-pálya tereptárgyaira felállva szurkolták végig a véres küzdelmeket.

Meglátta a ketrec másik felében a büfést. Mielőtt rá került a sor éppen azt nézte végig, ahogy az egyik pasi péppé veri a másikat, karját is eltörte egy szorításban, ahol ellenfele arcokodott és nem kopogta le fájdalmát. Reccsentek a szalagok és a csont is. A nézőközönség örvengött, extázisban volt mindenki. Erre gerjedtek. A mindennapi életben szerény, visszahúzódo emberek is sűrűn jártak ide, kiadhatták magukból a belső feszültségüket. Hamar vége lett az első meccsnek, ekkor hívták Troamert és ellenfelét. Valami átkatant nála. A szelíd, félénk, kissé ideges srác levette szemüvegét, arca kiszélesedett, a jólfésült hajformája vagány csávóra hasonlított. Mikor levette felsőjét az atléta alól kivillanó felsőteste olyan látványt nyújtott, hogy ha akkor Ashiriel látta volna, egészen biztosan bugyit cserélt volna.

A közönség is felhördült, ami elbizonytalanította a büfést. Nem gondolta volna. Sima meccsre jött, gyors győzelemre számított. Az emberek közben fogadtak, mutogattak, a csarnok zengett, izgalom járta át a köveket, rezegtek egymásnak. Denevérek suhantak ki vadászni, a harcosok pedig lassan

beálltak a ketrec közepére, hogy baráti jobbst nyújtsanak egymásnak. A kézfogásnál Troamer csak annyit mondott:

– Szóval ilyen nagyfiú vagy, hogy titokban köpködsz heccből a szendvicsembe, és szereted a kisebbek pénzét elvenni...

Nem tudott mit mondani a büfés, morgott egyet és úgy csínált, mintha nyújtaná a kezét, de az ökölpacsi helyett egyből behúzott egy bal horgot ellenfelének. A közönség felkiáltott, mindenhonnan szurkoltak.

– Üsd szét a fejét!

– Ne sajnáld!

Elkezdtek püfölni egymást. Az arccsont csattanását még a zajban is lehetett hallani, azonnal felszakadt a tanársegéd szeme alatt, kifröccsent a vér, az első sorokban állók ruhája ma este biztosan a szennyestartóban végezte. Kissé megbilient egyensúlya, hátralépett, megrázta fejét, felvette a támadó állását, és mikor újra ütni készült volna a köpködős, spárgaszerű mozdulattal a súlypontját lejjebb helyezte, és egy villámgyors mozdulattal ádámcsutkán ütötte ellenfelét. Épp, ahogy bátyja tanította. Büszke lenne most rá. Hatalmas üvöltéssel ütött, de éppen annyira, hogy az egyébként halálos ütés ne legyen végzetes. A végső mozdulat és ordítás után síri csend lett. A domb tetején a vakond ásását lehetett hallani, amelyet csak a kiütött pofára esése tört meg, majd a közönség újra ordítani kezdett. Az Alakulat vezette meccseknél az volt a szabály, hogy nem volt szabály. Egy meccs kétszer 10 percig tartott, vagy amíg fel nem adta valaki, harcképtelenné nem vált egyikük. Pontozás csak akkor volt, ha mindenki állva maradt. Még egy előírás volt, hogy innen kiérve erről senki nem beszélt senkivel, se szurkoló, se harcos, se senki. Aki ezt megszegte örökre kitiltották. Ez ebben a városban óriási szegény volt, ezért ezt a titkot mélyen magába rejtet-

ték az emberek. Miután a büfés nem kapott levegőt kénytelenek voltak a meccset befejezettnek kihirdetni, és Troamer hihetetlen gyors győzelmét bejelenteni. A tanársegéd annyira megkönnyebbült, hogy abszolút nem bánta meg megjelenését, a sérülése ellenére sem.

– Köszönöm Orak!

Megköszönte a tanítást és elindult hazafelé, de hirtelen egy árnyat látott átsuhanni a kijárat előtt, utána iramodott. Be nem érte, de nem is akarta, ekkor már ugyanis felismerte, Ashiriel bátyja volt az.

6. rész

Bányászati engedély

A városban sok volt a kettősség. Troamer, aki egy félénk tanár volt az egyetemen, de egy hős a ketrecharc alatt. A folyó is kettéválasztotta az embereket, volt a szép dombos vidéknek egy jobb és egy bal partja, de ettől még tudtak egymás mellett élni.

Ez a kettősség megjelent több helyen is a, de ki kell emelni a bányászati jog megszerzését támogatókat és ellenzőket. Ők nem akartak egymás mellett élni. A város alapítói már annak idején is bányanyítások miatt érkeztek ide, de az élet úgy hozta, hogy a környezet csodáinak védelmét előrébb valónak tekintette a letelepedők többsége. A szabályok is tiltották mindezt. Több száz éven át sikerült megakadályozni a bányanyításokat. A föld alatti élet a különleges ércek miatt indulhatna meg, hiszen műholdképek alapján rengeteg kincs rejtőzött a város alatt.

A bányák mellett érvelők azt mondják, hogy a települést szegélyező dombokban lehetne kürtőket építeni, és lent befűrni a város alá. Szerintük így nem növekedne meg a forgalom a településen belül, a városképet sem rontaná, és mindenki még gazdagabb lehetne.

Az ellenzők hallani sem akarnak semmilyen bányákról, egyértelműen természeti csapás lenne az mind a város jövőbeli kilátásaira, mind az egészséges életre, de még a vadászatot is tönkretenné. Nem jönnének vadászni, nem szállnának meg a szállodákban és nem vacsoráznának a nívós éttermekben. Mindezt a városvédők egy lelkes csoportja tudományosan is alátámasztotta. A szűnyogok párzásától elkezdve a

vakondok nemi életén át, vaskos dokumentum készült álláspontjuk védelmére.

A bányanyitást ellenzők vezetője Ashi apja, Oliver Owen volt. Nagyon határozott embernek ismerte mindenki, nem volt vele kedve senkinek ujjat húzni. 40 éves lehetett, első fiúgyermekét fiatalon nemzette. Határozottsága mellett kissé örültek titulálták az emberek. Az északi irányban elhúzódó fenyőerdőben, közelebb a városhoz van egy tanyája, ahol egyesek szerint lent a föld alatt bunkert épít magának. Kitálalta, hogy hamarosan a földet egy idegen faj inváziója éri el. Határozottan kiállt a bányanyitások ellen, éppen több, mint egy évtizede sikeresen nyeri meg a csatákat, ugyanakkor ő meg a földet turkálja. A tevékenysége nem minősül bányászati munkának, mert a helyi szabályok szerint a föld alá 3 méterig bárki, bármilyen engedély nélkül beáshat, de ha ott talál valamit az a város tulajdonába kerül.

Oliver tanyáján a faház oldalából nyíló lejáró alsó lépcsőfokán kezdte meg az ásást a város felé. Egy dombot vett célba. Ez bőven Oliver területén volt. Minden nap egy kicsit ásott, a földet kint szétszórta a portáján, az elég nagy volt ahhoz, hogy annak szintje ne emelkedjen meg számottevően ettől a sok kihordott földtől. Jó ember volt ő, csak kicsi flúgos.

– Ide aztán hiába jöttök, olyan meglepetés vár majd rátok, hogy visszamentek abba a galaxisba, ahonnan jöttetek. Ezzel ha végzek máris telepíthetem a mozgásérzékelős plasztik bombákat.

A tervei szerint a dombig egy labirintust ás, amiben a helyes útvonalat csak ő ismeri. Ezt már előre gyakorolta, a boltban, az utcán, a templomban, mindenhol mormogta, hogy el ne felejtse.

– 100 méter egyenesen, első lehetőségnél balra, a második után jobbra, kifeszített drótot átlépni, balról lendülő lándzsát megvárni.

Ilyen és ehhez hasonló mondatokat mormogott. Felesége 10 évvel ezelőtt meghalt, mikor az egyik bányanyitást úgy akadályozták meg, hogy az építkezést megkezdő – egyébként engedéllyel nem rendelkező – cég teherautói elé élőblokádot szerveztek. A blokádnak működött, de a teherautó sofőrje azt nem gondolta, hogy mögé is élőlánc állt be, és mikor kitolatott következett be a tragédia. Nem tudta kiheverni, nem tudta feldolgozni. A zavarodottsága valószínű e szörnyűség nélkül nem nyitott volna be hozzá. Ashirielt és Titust mindenkinél jobban szerette, rájuk hallgatott, az ő szavuk számára szent volt ebben az állapotában is. Kivéve a bunker és az oda vezető labirintus építése. A gyerekei attól féltek, hogy bedilizik teljesen és magára robbantja a járatokat. Ezt azonban nem tette, tartotta magát, legalább ezen a szinten. Érezte, hogy szüksége van a gyerekeinek az apjukra, és a világ is számít rá valamiben.

Gyakran járt ki ő is a Búcsúzás kövéhez, mint mindenki, aki vesztett már el valakit, visz oda egy szál virágot, üzenve azzal egykori szerettének. Ma is ide indult, de előtte betért a barkácsboltba vásárolni. Épp mikor fizetni akart hallotta, hogy két suhanc gyerek a boltostól az után érdeklődik, hogy merre van a Pipacs-domb, mert löni jöttek. Nem tetszett neki a két nyikhaj, sosem látta őket, nem úgy néztek ki, mint akik pontlövők. Ahogy kimentek a boltból a kirakaton keresztül látta, hogy a kocsi tele van szerszámokkal, ásókkal, vödrökkel, fejlámpákkal.

– Újabb bánya?

Kérdezte a boltostól, Billtől.

– Nem tudom a Pipacs-dombot keresték, löni jöttek.

– Lőni a lófaszt, megismerem én őket messziről. Bányát és kincset keresnek. Csak tudnám ki a fene adja ezeknek a tippeket. Mi van itt, amiről mi nem tudunk? Rengetegen járnak ide fémkeresőzni és bányákat fosztogatni. Neked nem tűnt fel?

– Nem tudom Oliver, de ne húzd fel magad, szívinfarktust fogsz egyszer kapni.

– Tudom Bill, tudom, itt vannak a gyerekeim, miattuk biztosan nem kaphatok szívinfarktust, fel kell őket nevelnem. Ashi is olyan kis szeleburdi, hősszerelmes, Titus pedig biztosan sunnyog valamiben. Vannak még céljaim, nyugi nem halok még meg.

Oliver végül elkészönt Billtől és folytatta útját a kőhöz.

7. rész

A Búcsúzás köve

Domboldalban feküdt egy hatalmas kő, mely a reggeli párában könnyezett, mint a halottaikat elvesztők szeme. A nap úgy felhevítette napközben, hogy egész éjjel langyos maradt, azonnal kicsapódott rajta a reggeli pára. Sírt, siratta a holtakat, sírni látta az oda érkezőket. Éjjel a hulló csillagok múltak el felette, nappal az emberek hulló könnycseppje szerette. Senki nem tudja, hogy került ide, ugyanis a geológusok is azt mondják, hogy nem a föld alól való, mérete miatt pedig ide felhozni gépek nélkül biztosan nem lehetett. A városi levéltár írásos emlékei szerint a városalapítók, 1499-ben érkeztek meg az anyaföldre, a kő már akkor is vigyázta e tájat. Akkoriban nemigen püfögtek erre erőgépek.

Élt régen itt valaki, róla nevezték el a követ Búcsúzás kövének. Illett rá, rajta maradt. Egy városlakó rokonát kereste, nem találta, ezért megkérdezte valakitől nem látta-e. Akit megkérdezett dadogott, de elég rendesen. A dadogós pontosan tudta hol van, akit keresnek, mutatott föl a dombra és azt akarta mondani, hogy a búbon túl van, köveket szed a díszkertjébe, de csak azt tudta mondani, hogy „bú...bú...bú...kö...kö...kö”. Ismételt kérdésnél is csak ezt dadogta, majd mikor rávágta, hogy a „Búcsúzás kövénel?”, mert ezt értette ki a szabálytalan dadogós szótagokból, a dadogós inkább bólogatni kezdett, mert elege volt. Azóta ezt a követ, egészen pontosan 1678. óta Búcsúzás kövének nevezik. A hiteles névadó a helyi kocsmá volt. A kérdező férfi ugyanis este a kocsmában már így jelezte azt a helyet, ahol a szép köveket rokona szedte, innentől kezdve azonnal elter-

jedt, mindenki így hívta. Egyre többen keresték fel a helyet, a reggeli könnyezésének sokan csodájára jártak.

Ide érkezett meg Oliver és tette rá útközben szedett egy szál sárga virágát. Feleségének a kedvenc színe volt. 10 éve jár ide, elég sűrűn, szinte napi látogató, beszélgetnek kicsit, majd távozik. A kő körül nagyon óvatosan szabad csak közlekedni, ugyanis három eddig feltáratlan barlangba vezető nyílás tátong. A lyuk mély és sötét, de szerencsére nem egyenes a nyílása, amolyan kanyarok állják a lenéző tekintetek útját. Belepottyanni közvetlen senki nem tud a föld alatti óriási barlangba. A felfelé vezető ösvény és a környék Oliver előtt teljes mértékben ismert, rá veszélyt nem jelent, az idegeneket tábla figyelmezteti a baleset- és életveszélyre. A kő kissé megdőlve épp a városra néz vissza, a pipacsokat elhagyva egy onnan fölfelé kaptató magasabb domb majdnem csúcsán helyezkedik el. A város főteréről a déli órákban épp megcsillan az előtte lévő kis fém tábla, amin a neve és annak vicces története olvasható.

Aki ide feljön izgatottan, érzelmektől duzzadó lelkével érkezik, majd nyugalommal távozik. A halottak szelleme és az élő testek találkozása egyenlővé teszi a két világ közötti különbséget, minden világból célba ér a küldött üzenet.

A kövel kapcsolatosan van egy rejtély is, ugyanis a rá tett sárga virágok azonnal eltűnnek, ha valaki pár percre távolodik el és visszamegy, azt tapasztalhatja, hogy nincs már ott a növény. Az okát senki nem tudja, hogy ez miért történik és ki vagy mi miatt alakul így. A piros virág, ami a pipacsok miatt sűrűn elforduló szín e térségben, nyugalomban pihen a könnyező felszínén, de a sárga azonnal eltűnik. Kilesni nem lehet, figyelem alatt a jelenség nem történik meg.

8. rész

Furcsa dolgok

Kangvineeben rengeteg furcsa és megmagyarázhatatlan dolog történt, a könnyező kövön és az eddig bemutatottakon túl is. Az egyik legérdekesebbként talán azt lehet említeni, mikor egyszer az összes domb füstölni kezdett a környéken. Senki nem tudja a mai napig sem, hogy minek a füstje szállt ki a dombok belsejéből. Egyáltalán a belsejükből emelkedett-e fel a fehéres színű füstnek látszó dolog, vagy csak a dombok felszínéről. Egymástól független jelenségek ezek, vagy nagyon is összetartozóak? Kérdezhetnénk magunktól. Az is felmerülhet a látottak után, hogy egy hatalmas összefüggő barlangrendszer húzódik a föld alatt. Hasonló jelenséget rejtett a Hold fényének ragyogása. Több alkalommal lehetett látni, hogy a fénysugár fürkészi a tájat, egyszer csak alá bukik, és a dombokon több helyen köszön vissza az ég felé. Visszaverődött az égi kísérőnk fénye.

Hasonló megdöbbentő jelenségek voltak azok a hangok, amelyek éjjel néha ráültek a városra, mintha megbabonáznák, mély altatásba kényszerítenék a lakosokat. Megmagyarázhatatlan, utánozhatatlan dallamok ezek, amelyek nem emberi s nem is állati hangon lovagolnak el fülünk kengyeléig.

A folyó sodrása is magyarázatra szorul, néha visszafelé folyik, másik napokon pedig olyan sima, mintha valaki szándékosan feszítené a víz tükrét. Gondolatok játszanak vele, álmok terülnek el rajta, mintha valaki vagy valakik erősen néznék a folyót.

Érdekes az is, mikor autóbalesetek történnek, főleg a dombosabb vidéken. A balesetben nem is lenne semmi felfoghatatlan, de mikor több esetben a látszólag semminek nekimező autó eleje rommá törik, az több, mint megmagyarázhatatlan. Szerencsére a benne ülőknek egy esetben sem történt semmi baja, karcolások nélkül megúszták. Egy ilyen ütközést vett fel egy térfigyelő kamera egy éve. Az autó a zöld lámpa után elindul, majd a felvételen nem látszik semmi előtte az útesten, mégis hirtelen kipördül, és jobb oldalára fekszik. Mintha neki ment volna valakinek vagy valaminek.

Nem véletlen került ide Mason Quince és ő sem véletlen hívta ide dolgozni Troamer Milsent. A megmagyarázhatatlan jelenségek mögött mindketten földön élő idegen fajt gyanítottak. Ez megmagyarázna mindent. Elméletük szerint lent a föld alatt idegenek élnek, akik valamiféle kapcsolatban vannak a Holddal, és a sárga virágokkal. A fehér füstöt mindig a Holdfény égbe törése követte, mintha üzennének valahova és valakinek az itt élők. Talán a Holdon élnek a rokonaik? A becsapódás, mikor kivált belőlünk a mai Hold, összefügg ezekkel a jelenségekkel?

Mason halála után Troamer egyedül kutatott, segítsége alig volt. Alább is hagyott a lendülete magányában és bánatában. Ashi első pillanattól kezdve jelentkezett és többen is belemélyedtek a témába, de igazi, olyan elhivatott segítő, amilyen ő volt Masonnak nem akadt. Troamer rajongója nagyon nyomult, s ez kimondatlanul, de imponált neki. A sok furcsa dolog mellett volt valami biztos, egyértelműen dekódolható jel. Ashi vonzalma. A vonзалom nem volt kölcsönös, pontosabban egyik fél szerint nem lehetett kölcsönös. De vajon meddig tartanak ki, meddig tudnak egymásnak és az érzéseknek ellenállni? A titokzatos jelenségek feltérképezése, a furcsa dolgoknak nevezett paraván mögé látás képtelensége

illan el előbb, vagy az ő érzéseik alkotta homokszellem a szélviharban? Esetleg bánya nyílik előbb, vagy Troamer lánykérése beelőz?

Rengeteg kérdés van ezzel a várossal kapcsolatosan. Az összes kérdésben a közös pont Troamer Milsen és az idegeinek. Az emberek és ez a faj egymás mellett élnek, vagy csak a fantázia szülöttei?

9. rész

Reggeli ébredés

Eszébe jutott a kedvenc hódolója, aki egyben a diákja is volt, de ettől kezdett elvonatkoztatni. A bunyóból hazafelé elhatározta felhívja a lányt. Kezdte magát átadni az érzéseknek, kezdte tömlöcbe zárni remete életét. A férfi vágyai erősebbek voltak, mint a félénksége. Egész éjjel magában tanakodott.

– Felhívjam? Ne hívjam? Mit szólna?

Ránézett macskájára és kért egy jelet. A macska nem szólt meg, nem nyávogott, nem dorombolt, de még csak nem is dagasztott.

– Ez most azt jelenti ne hívjam?

Aztán nem hívta fel, de küldött egy üzenetet Ashinak. Éjjel 4 óra volt. Azonnal jött a válasz.

– Köszönöm jól vagyok, én sem tudok aludni. Csodálkozom, hogy rám írtál.

– Sokat gondolok rád, lazítottam a szabályaimon, ahogy látnod már tegeződünk is.

– Nagyon megleptél Tromi. Nem baj, ha így szólítalak?

– Kedves tőled, én is simán „le Ashiztalak”, szóval nem gond. Nem tudom, hogy kérdezzem meg tőled, kicsit kellemtelen most ez így nekem...

– Mit szeretnél kérdezni?

– Tudod eddig türtőztettem magam, de nem szeretném ezt a falat már közöttünk, mert minden pillanatban rajtad kattogok, sokat gondolok rád. Úgy kérdeznék valamit...

– Igen átmennék hozzád, ha ezt szeretnéd, tudom hol laksz.

– Honnan tudtad, hogy ezt akarom kérdezni?

– Hajnali négy órakor rám ír egy pasi, aki pontosan tudja, hogy odáig vagyok érte, igaz még nincs meg a diplomám, de nem vagyok buta. Nálunk úgysem lehetnénk kettesben, a hülye bátyám valami haverjait hozta ide.

Ashi ekkor fölényben érezve magát átvette az irányítást, épp az a helyzet állt elő, ami a legtöbb férfi nő kapcsolatban. De ezt egy cseppet sem bánta egyikük sem.

– Siess, nagyon várlak, addig kinyitok egy üveg finom bort.

A fülig szerelmes szeplős nőcske úgy szelte át a várost éjnek éjjelén, hogy a térfigyelő kamerák csak úgy tekerték a nyakukat a kerékpárja és hosszú combjai után. Trombi eközben fejét fogva mondogatta magában:

– Mit csináltam, helyes dolog ez? Már miért ne lenne az, elvégre vonzódok hozzá, felnőtt emberek vagyunk.

Nyugtatta magát saját magához intézett kérdésekre adott válasszal. Nem tudta volna egyébként sem csillapítani férfiúi vágyát. Egy dolog legyen a mentségére mondvá, több ilyen ajánlatot is kapott, de az „ökoszex”, azaz a fűvel, fával nem az ő stílusa. Egyedül ennél a nőnél érezte, hogy benne is megmozdult valami. Ashiriel ezt tudta, mert a női mosdóban az egyetemen többször hallotta, hogy rágerjedtek a csajok, és bepróbálkoztak nála, de senkinek nem adta be a derekát. Kis idő után odaért és halkán, sejtelmesen kopogott a puha fával borított ajtón.

– Úristen, már itt is van.

Ijedt meg a halk jel hallatán Troamer. Ő hívta, mégis váratlanul érte, az izgalom összezavarta. Kisvártatva kinyitotta az ajtót, próbálta a macsó csávót adni, de ez nem sikerült neki. Esetlennek, kelekótyának tündek mozdulatai, gesztusai. Végül behívta, és leültek a kanapéra.

– Szép ez a lakás, olyan igazi legénylakás.

A kanapé két végében sikerült leülniük. Mindketten zavarodottan ültek ott, előre bámultak és szorongatták a borospoharat.

Ashi kezdeményezett. Közelebb ült.

– Nem baj, ha ide ülök, nem sakkozni jöttem te is tudod. Sőt biztos vagyok benne, hogy te sem azt szeretted volna megmutatni, hogy az a sok kütyü és papír ott az asztalodon miről szól.

Ekkor már a tanársegéd vállát simogatta. Trombi a simogatótól teljesen felizgult. Odafordult, elkezdte csókolni a nyakát, a bor persze kifordult a kezéből, a padló tocsogni kezdett, ahogy Ashi is.

– Na de Milsen tanár úr. Mit tesz velem? Nem lesz ennek így jó vége! És egyébként is, mi történt a nadrágjával?

A remete életét végképp a darálóba dobó pasi elvesztette tudatát, teljesen bekebelezte Ashi szépsége, és kisugárzása. Újra magázódni kezdtek, de ez már az erotikus játék része volt. Először a hosszú lábait csókolta a bokájától a combjáig, ahol megállt, nyelvével a bugyija alá nyúlt óvatosan, kezével a melleit simogatta, érezte, hogy minden porcikájával akarja. Tudta, hogy alig várja, hogy letépje róla a fehérneműt, és ne csak a pántot nyalogassa. Miközben a pasi fejét nyomta a lábai közé, hogy még erősebben izgassa, kezével óvatosan áthámozta magát a férfi nadrágjának csapdáin, az övéin és a cipzáron, majd megmarkolta a kanapé karfáját és nyögdecselni kezdett az élvezettől. Hirtelen felkapta Trombi Ashit, mint a szél a rózsaszirmot. Ekkor érezte csak igazán a nő, milyen erős is a kiszemeltje, ami tovább izgatta. Alig várta, hogy beérjenek a hálószobába. Letépték egymásról a ruhákat és folytatták a végeláthatatlan előjátékot. Nyalták, falták, csókolták egymást, érezték, hogy hamarosan eljön az

a pillanat, ami az aszteroida becsapódásakor is történt, a kilövés. Nem bírták tovább az előjátéknál.

Ekkor elkezdett hangosan megszólalni az ébresztőóra, Tro-mi gyorsan lenyomta, és visszafordult Ashihoz, de ő nem volt ott, csak az összegyűrt takaró, akivel oly hevesen akart szeretkezni álmában.

– Én hülye. Pedig olyan valóságosnak tűnt.

Ekkor jutott eszébe, hogy miután hazaért a meccsről úgy kidőlt, hogy azonnal elaludt, és biztosan a mély álmában jöttek elő vágyai. Nem tagadta magának, hogy szívesen átélte volna mindezt igazából is, de másrésről örült, hogy ez a képzeletében maradt. Nem gondolta időszerűnek és helyesnek sem. Felkelt, ivott egy jó erős kávé, és odaült íróasztala elé, ahol rengeteg megoldandó feladat várta. Elhatározta, hogy összeszedi magát, és Mason halála óta elhanyagolt ügyeket újra elkezdí áttanulmányozni. A közösen összegyűjtött információkat, és begyűjtött tárgyakat vette górcső alá. Ezzel próbálta álmát is elnyomni, meg sem történtté tenni. Ashi nem tud róla, de eztán mégsem mer majd a szemébe nézni. Ezen és ehhez hasonló gondolatok jártak a fejében.

10. rész

A kövek nyomában

Lexx Maganti úgy engedte el fiát társaival, hogy bízott sikerében, holott pontosan tudta, hogy mennyire megbízhatatlan egyetlen gyermeke. Apjához lojális, a családhoz ragaszkodó, nem ezzel volt a gond, csupán kereste a bajt. Sokszor kellett tisztára mosni a dolgokat a fiú után. Nem történt ez most sem másképpen.

Lime Maganti és két társa, jó kis csapatot szedett össze a kényszerpihenő után, az alvilág legjobb hackereit gyűjtötték maguk köré. A Maganti névnek varázsa és hatalma volt. Örömmel segítettek feltörni a világ legnagyobb hadseregének szervereit, és mindezt úgy tették, hogy az nem derült ki. Azért kellett ilyen törvénytelen módszerhez folyamodni, hogy olyan műholdakhoz férjenek hozzá, amelyek fentről nézve az asztalra letett levelet képesek voltak felnagyítani úgy, hogy azt el lehetett olvasni több száz kilométer magaságból. Ezek a szuper műholdak nemcsak kémtevékenységre voltak alkalmasak, de föld alatti vizsgálatokat is végezhettek velük. A legnagyobb kincsek, amiket ők kerestek azok az aszteroidák voltak, amelyek még a föld mélyén heverték több ezer éve. Lime barátja állítja, hogy a föld alatt heverő kavicsok, amelyek értékes, világűrből származó nyersanyagokat rejtenek műholddal láthatóak. A műholdra kellett írni egy szoftvert, amely a lehetséges összes krátert átnézte a földön, majd a kráterek alatt 3 dimenziós rezgésvizsgálattal láthatóvá vált számukra minden fontos adat az induláshoz. A kémprogramot betöltötték a rendszerbe, és már csak várniuk kellett. Első körben 500 kilométeres kört adtak meg szűrés-

képpen, nagyobb távolságokhoz a műhold pályájának megváltoztatása is szükséges lett volna. Azt nem vállalták. A legcsodálatosabb, hogy mindezt egy bárban tették a srácok, ahol bikinis pincérsajok hozták az italokat. A lányok mosolya nem volt őszinte, de ez őket abszolút nem zavarta. Élvezték a pénzt és az ezzel járó hatalmat. Hangos zene szólt, egy elszeparált VIP részlegben dolgoztak. Az első találat éppen akkor pittyent a laptopon, mikor az egyik könnyűvérű felszolgáló már valamelyikük ölében ült és dörgölözött. A füves cigitől olyan füst volt, hogy semmi nem látszódott, de minden bizonnyal az energiavámpír fiát érte a megtisztelő örömtánc. Az érzései olyan komolyak voltak, hogy a számítógép jelzése hallatán úgy lökte el szegény lányt, hogy az leestett az emelvényről.

– Tűnj most innen.

Alig várta, hogy bizonyíthasson apjának. Az információk alapján a műhold a kitűzött körön belül kettő lehetséges célpontot adott meg. Az egyik nagyon közel volt hozzájuk, de nem valami óriás találatot jelzett. A másik éppen Kangvinee alól villogott a képernyőn.

– Mennyire lehet ennek hinni barátom?

– Tűpontos. Érdemes a kisebbet is megnézni, úgysincs messze. Szinte a szomszéd város.

Lime Maganti hitt üzlettársának, és gyorsan eltervezte a másnapi indulást. Megszervezett egy másik csapatot, ők pedig Kangvineebe siettek feltérképezni a terepet. Bepakoltak ásókat, keretes mély keresőt, mindent, ami egy helyszíni bejáráshoz szükséges. A messzeségbe tartó csapat már el is indult a majd egy napos autókázásra. A másik csapat, a kemény mag készülődött.

– Mindent pakoljatok be, erre a listára felírtam, miket viszünk magunkkal. Nem akarok feltűnést, magunk végezzük a feltérképezést. Munkásokat még nem viszünk.

Lime két barátja segített mindent bepakolni a terepjáróba, alig várták a rajtot. Egy órányi útjuk, ezért nagyon nagy izgalommal léptek végre a gázra. Odafelé megálltak egy benzinkúton egy sörre, már ott balhéztak. Az eladólányra nyomultak rá, aki miután elutasította őket kapott egy fülest Limetől. A benzinkúton éppen tankoló elég megtermett tag a kis hölgy segítségére sietett és elhatározta, hogy a nyikhajókat móresre tanítja. Azt nem sejtette, hogy a suhancoknak tűnő srácnak fegyver is van, nem is akármilyen.

– Miért kellett megütni azt a nőt?

Vonta kérdőre a nagydarab a kötekedőket.

– Kihez beszélsz te melák? Tudod te ki áll előtted?

– Tudom persze, egy bunkó.

A tag behúzott egy baromi nagyot Lexx fiának, akinek a feje majdnem leesett a nyakáról. Éppen a shop előtt a közelebbi kútoszlopnál kapta a maflást, az ott álló szemetes adta a másikat. Annak csapódott neki a pökhendi srác. A hármас csapat maradék két tagja annyi fele szaladt, ahány irányba álltak. Bátrak voltak, nagyon bátrak. A főszер kihívta a rendőrséget, de mikor letette a telefont hátulról leütötték, és egy zsákot húztak a fejére. A náluk lévő sokkolóval egymás után többször áramütéssel kínozták a testét. Közben ittak még pár sört, mint a nem normálisak semmivel nem törődve szórazkodtak tovább. A távolból szirénát lehetett hallani, ekkor hamar kijózanodtak.

Eszébe jutott a kis gengszternek, hogy apja ezért is le fogja szidni, ezért jobbnak látta eliramodni. A biztonsági felvételeket gyorsan kiszedte a felvevőből, ehhez még volt esze,

majd bepattant a kocsiba. Felbőgött a 12 henger és erőteljes duruzsolással olajra lépett tettestársaival együtt.

– Ez jó móka volt mi srácok? Láttátok a melák fejét mikor megcseszettem az árammal?

– Ja, ja, de azért máskor szerintem előbb lépünk le, ez necces volt.

– Ne aggódjatok, senki nem látott semmit, a nő sokkot, a csávó áramütést kapott, biztosan nem fog egyikük sem emlékezni ránk. De ha mégis akkor majd elintézzük utólag.

Haladtak céljukhoz, hamar oda is értek, főleg, hogy az utolsó fél órát kicsit nagyobb gázzal tették meg, mint tervezték. A célpontjuk egy temető melletti kis tanya volt, igazából ez már a várostól eléggé kieső terület. Lime valami olyasmit olvasott a településről, hogy megszűnt létezni, a végén már csak egy állandó lakosa akadt, ő pedig épp azon a tanyán lakik, ahova igyekeztek. Közigazgatásilag a területet a közeli városhoz csatolták, elvesztette függetlenségét az akkor már pár romos tanyából álló, egykor virágzó falucska. Az ott lakó egy ember ezt nem így gondolta. Az elméje nem volt tiszta, ahogy látogatóinak sem.

– Megjöttünk csórók, ez lenne az?

Legelőszőr a bandavezér szállt ki, és egyből kérdőre vonta a többieket.

– A számítógép szerint ez az a hely, igen.

– Rendben, akkor ne szarakodjunk, este randim lesz siesünk. Hozzátok a mély keresőket, csináljunk egy két helyszíni vizsgálatot.

Elkezdtek a műholddal méterre pontosan kijelölt GPS koordinátákon sétálni a kütyüvel kezükben, ami tulajdonképpen egy nagy fém keret volt. Annak a közepébe kellett állni, kézzel fogni a keresztbe hegesztett rudat, sétálni vele és figyelni a kijelzőt mikor jelez. Ha találatjelet láttak a képer-

nyőn, akkor ott kellett állni egészen addig, míg a benne rejlő kis számítógép képpé alakította a mélység titkát. A tájon már a nap rohanása látszott, enyhe szellő kavarta a homokot, és nyikorgó hangok jöttek a tanya felől.

– Mi az anyátok picsáját csináltok ti itten?

Kérdezte egy elég lezüllött külsejű nikotin sárga szakállas őszülő vénember kis tájszólással a fiúkat. A kérdésnek nyomatékot adott egy kétcsövű vadászpuska, amelyik éppen Lime torkára nézett.

– Öreg ezt megbánod, tedd le most rögtön a fegyvered. Hidd el, hármunkat nem tudsz leszedni egyszerre.

– De nem ám!

Szólalt meg a műhold hacker.

Ekkor az öreg hibázott, és átfordult a hang felé. Lime azonnal cselekedett, elővette kiskaliberű fegyverét és lőtt. Az öreg azonnal meghalt, fejéből a vér új szintet adott szakállának. A tájon a fegyver hangja pár másodpercig uralta a csendet, majd lebukott a föld alá, és újra a semmi hangja hallatta magát. A szél süvítése is megállt, bizsergett a naplemente, az éjszaka elérkezettnek látta az időt, hogy átvegye az uralmat.

– Te hülye vagy? Te állat! Mi a fenét csinálsz? Nem erre szerződöttünk, nem gyilkolni jöttünk!

– Nem láttad ember, ez egy elme rozzant faszi, tuti lelőtt volna minket, önvédelem volt. Gyorsan nézzük át a helyet és húzzunk innen a picsába. A tököm tele van a mai nappal.

A gyors hangulatváltozásokat a bal felső zsebében lapuló fehér por okozta. Társai gyorsan lejárták a helyet, tovább nem akartak ők sem maradni.

– Mit csináljunk az öreggel?

– Semmit, majd megeszik a keselyűk.

A kegyetlensége fölött társai nem tudtak szemet hunyni, de muszáj volt megcsinálni, amiért jöttek, tartottak a meghibbant Magantitól.

– Na mit mutat?

Kérdezte Lime.

– Nem hiszed el baszod, ez egy tank. Tuti kilőtték, lehetett itt valami csata, azért a kráter, arra meg rárakódott az évek alatt a sok föld. Ezt jelezte a műhold lehetséges kavicsnak, a nagy fémtartalom miatt.

– Hát ezt nem hiszem el. Maradtam volna inkább azzal a picsával ott a páholyban. Ennyit a műholdjaitokról. Lime Maganti káromkodott még párat, aztán egész hazáig rosszkedvűen nyomogatta telefonját, csalódott, tudta, hogy apja nem lesz boldog. Szerencséjére, mielőtt hazaértek kapott egy telefont a hajnalban induló másik csapattól.

– Mondjátok, hogy jó híreitek vannak.

– Főnök nem hiszed el, itt a mérőműszerek meghülyültek. Olyan temérdek mennyiségű kincs van a föld alatt, hogy beszársz. Valami síró kőnél vagy mi a bánatnál vagyunk, ez alatt konkrétan egy akkora aszteroida van kb. 50 méter mélységben, hogy csak na.

– Oké, jelöljétek meg a helyet, egyeztetünk apámmal mi legyen.

– Rendben, az emberek nem túl barátságosak, hallani sem akarnak semmilyen bányáról és föld alatti munkálatokról. El van itt varázsolva mindenki, a természetvédelemben vannak belebuzulva.

– Ne aggódj, azt megoldom.

Letették a telefont, és kitört belőle az öröm, a feszültség. Ordított egy nagyot. Egész addig önmagában őrlődött, rájött, hogy nagy baromságokat csinált, a mai napot megemésztetni nem tudta. Ennek a jelei voltak a remegő kezek, e miatt is-

mét a szerhez nyúlt. A fiú hangulatváltásai már-már skizof-rén jeleket mutatott. Az biztos, hogy beteg volt. Annyira meg akart felelni az apjának, hogy túlzásba esett. Az élete véglegesen vakvágányra került. Alkut kötött az ördöggel, és arra nem csak a kezét rázott, de határozatlan idejű szerződést is aláírt a pokolba vezető útra.

11. rész

A rendrakás

Ma reggel a mély búbánatból a kávé sem tudta kizökkenteni, de aztán kétszer arcon csapta magát, amelytől még cicája is megijedt, és ez hatott.

– Hajrá Troamer Milsen szedd össze magad, életed értelme, a legnagyobb kutatásod fekszik itt előtted az asztalon, amit jól elhanyagoltál. Egy éve csak bámulod a kuplerájt, bejársz tanítani, esténként péppé versz valakit, majd indul ismét újra minden. Ez nem lehet életcél! Mi van veled? Mindent egy lapra tettél fel, mindent ennek rendeltél alá, és most hagyod így elkallódní az eredményeket?

Beszélgetett magával, közben kinyitotta az ablakot és friss levegőt kért a széltől, amit fuvallat formájában meg is kapott. Átjárta a nedvesen nyirkos hűvös szellő a lakást, az arcát, szemeit megcsiklandozta, ettől felfrissülve kezdte rendezgetni az iratait. Az utcáról a reggeli ébredés neszei szűrődtek be, ami kellemes muzsika volt füleinek. A busz fékbetétjének nyikorgó kopottsága, amelytől mindig feláll a szőr a hátán kicsit kizökkentette az idillből, de ezt is megszokta.

– Na nézzük. Igen ezek a konkrét bizonyítékok felsorolása.

Beleolvasott egy két papírlapba, amiből már pontosan tudta, hogy mi van abban a kupacban. A kézírása olyan szép volt, hogy kellemes érzés volt ránézni, férfi léteére tényleg csodálatosan írt. A betűknek ívet adott a kézmozgása, a szemek kikerekedtek olvasásuk közben, rendet, szervezettséget sugalltak.

– Drága barátom, igen ezt mind veled értük el.

A Búcsúzás köve és az alatta lévő barlangrendszer pontos leírása volt előtte, mind rajzon, mind szövegesen. Az ábrákon lehetett látni a három kürtőt, ami az irat szerint a barlangban élő idegen lények szellőző járata. Azokat speciális mozgatással fedték el minden esetben, de a könnyező kőnél valamiért nem tudták, valószínű elromlott a vezérlőegységük. Elméletük szerint a kőre kitett virágok, de csak a sárgák, azért tűnnek el, mert azokat az idegenek szedik össze és azt felhasználják, de még nem jött rá mire. A lényeket egyszer Masonnal látták, illetve pontosabban egy egyedet, de biztos benne, hogy nem egyedül élnek itt. Bizonyítani mind ezt persze nem tudták, erről csak leírásuk van. Próbálkoztak fényképfelvételekkel és videófelvételekkel, semmi nem látszódot sohasem rajtuk. Az egyik képkockán ott a virág, a másikon már nincs. Az idegen világba vezető rejtélyes ajtó kulcsát nem találták meg a közösen végzett munka majd 1 éve alatt. A hatalmas három üreg egyikének cikkcakkos járatán keresztül egyszer leereszkedtek barlangászokkal. Lent cseppkőszerű oszlopos képződményeket láttak. A tömbök szabályosan, egymástól azonos távolságra néztek az ég, a barlang teteje felé. Aztán valami gázszerű anyagot éreztek, nem kaptak levegőt, gyorsan fel kellett menniük. Soha nem beszéltek erről senkinek.

– Emlékszem erre a feljegyzésre is.

Maga elé vette a következő kupacot, ami arról szólt, hogy az idegen faj feltételezhetően évezredek óta itt él mellettünk, fajtársaik pedig a Hold túloldalán. Erre abból következtettek, hogy rádiójeleket fogtak a Hold irányába és onnan visszafelé is. A jelek olyan kódolásúak voltak, amelyeket földi rádióállomások nem használnak. A visszaérkező jel pedig eltérő a kimenő szignáltól, azaz nem visszaverődésről van

csupán szó. Az egyetemen elkezdett előadás sorozata sem véletlen, hiszen ezzel a témával rengeteg időt foglalkozott. Különösebb felkészülés nélkül szívvel, lélekkel tudta oktatni a diákokat. Órákat tudott a Hold kialakulásáról, és arról beszélni, miért látjuk mindig ugyanazt az oldalát. Kutatása mélyén igazából a becsapódó aszteroidán érkezett idegen fajról van szó, amely az emberiséggel egy időben, az mellett, azzal párhuzamosan fejlődött ki.

– Itt élnek mellettünk, egymás mellett élünk.

Mormogta magában. A kedvence az a jegyzet volt, amin az idegen lényekről egy rajz is készült. Mason felesége volt az, aki az elmondottak alapján csinált nekik egy skiccet. A lényt hátrafelé hosszúkás, nagy koponyára utaló fejforma, hatalmas szemek, apró száj és ornyílások nélkül, szürkés színű bőrrel ábrázolta. A teste vékony és magas, aránytalanul hosszú kezekkel és lábakkal. két ujja volt kezén, a lábán három. Oliana nem hitt ebben az egészben, férje kérésére készítette el a vázlatot. Holdanoidnak nevezték el a fajt.

– Te jó isten 1 év is eltelt már, mióta utoljára láttam Oliant. Szégyen gyalázat. A kis Beca már három év körüli. Úgy elment az idő. Ebből elég, rendbe kell magamat hoznom, fel kell vennem a ritmust.

Félbehagyta az iratok rendezését, megborotválkozott, felöltözött, elment egy fodráshoz és szinte kicserélték. A szomszédai a lépcsőházban magázták új fizimiskájával, azt hitték új lakó érkezett.

Magányában, barátja elvesztésében kezdett kisiklani az élete, elhanyagolta magát. Erőt merített és meg akarta valósítani Masonnel elkezdett álmait. Felkutatni és bebizonyítani az idegenek jelenlétét. Érdekelte az is, hogy miért vannak pontosan itt és az a sok furcsa dolog a városban összefügg-e a jelenlétükkel. A fő kérdés mindenekelőtt az volt, hogy való-

ban léteznek-e és itt vannak-e mellettük. Ő érezte, hogy igen, de ezt be kellett bizonyítania.